

LC

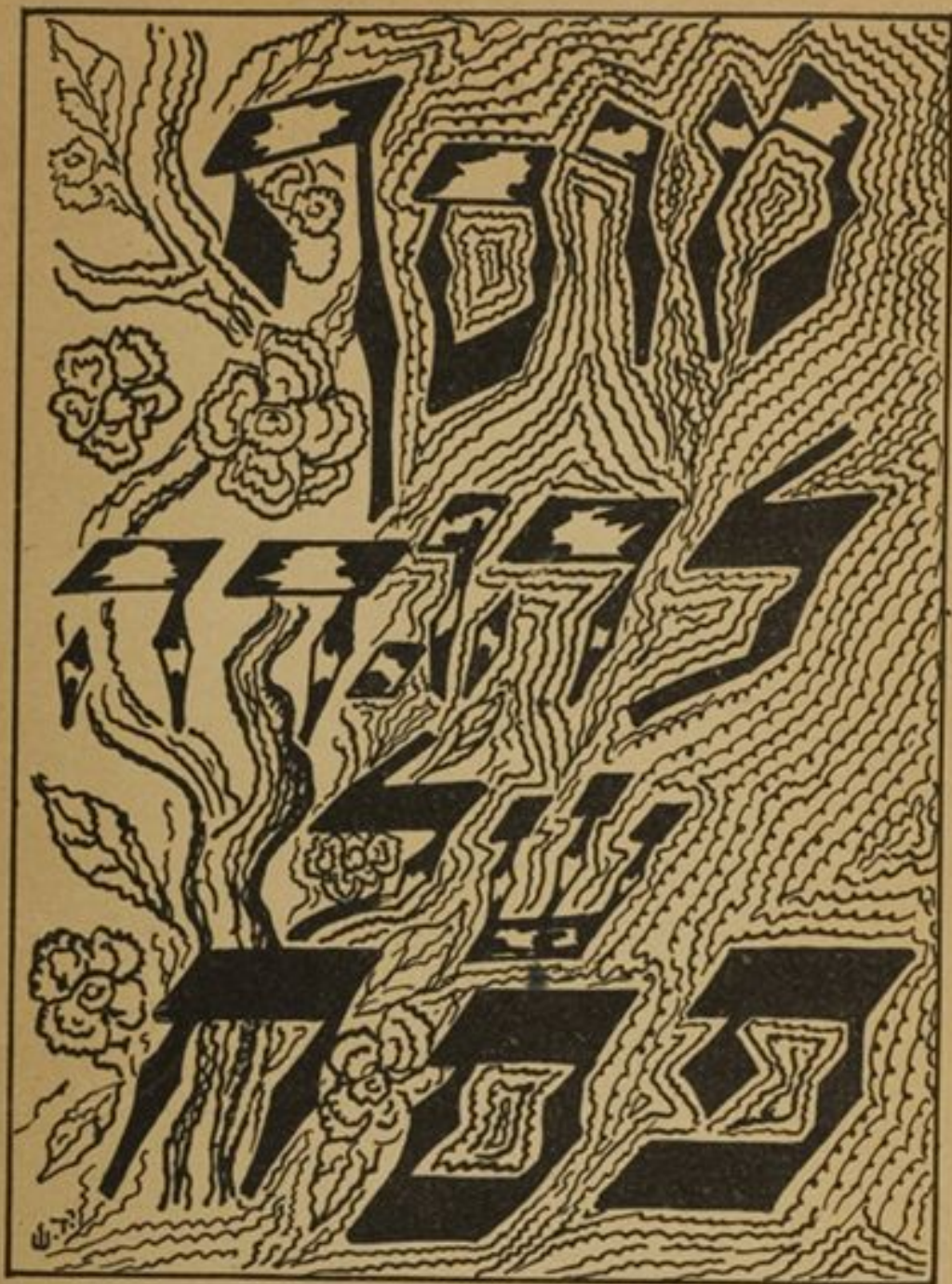

PASSOVER SERVICE

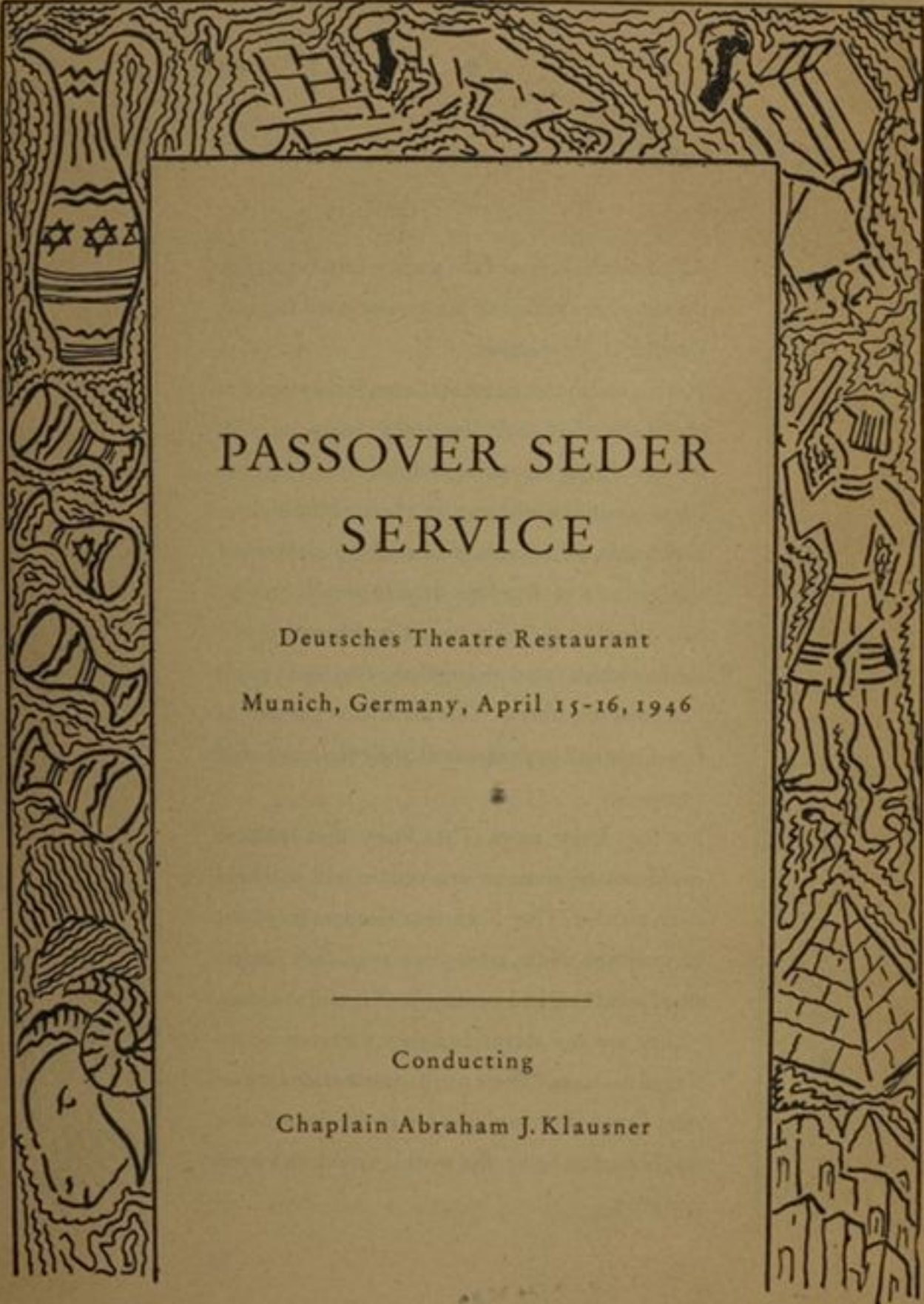
MUNICH ENCLAVE

Munich, Germany, April 15-16, 1946

RARE
BM
675
P4
A3
1946D

סדר וציר י.ד. שיינזון

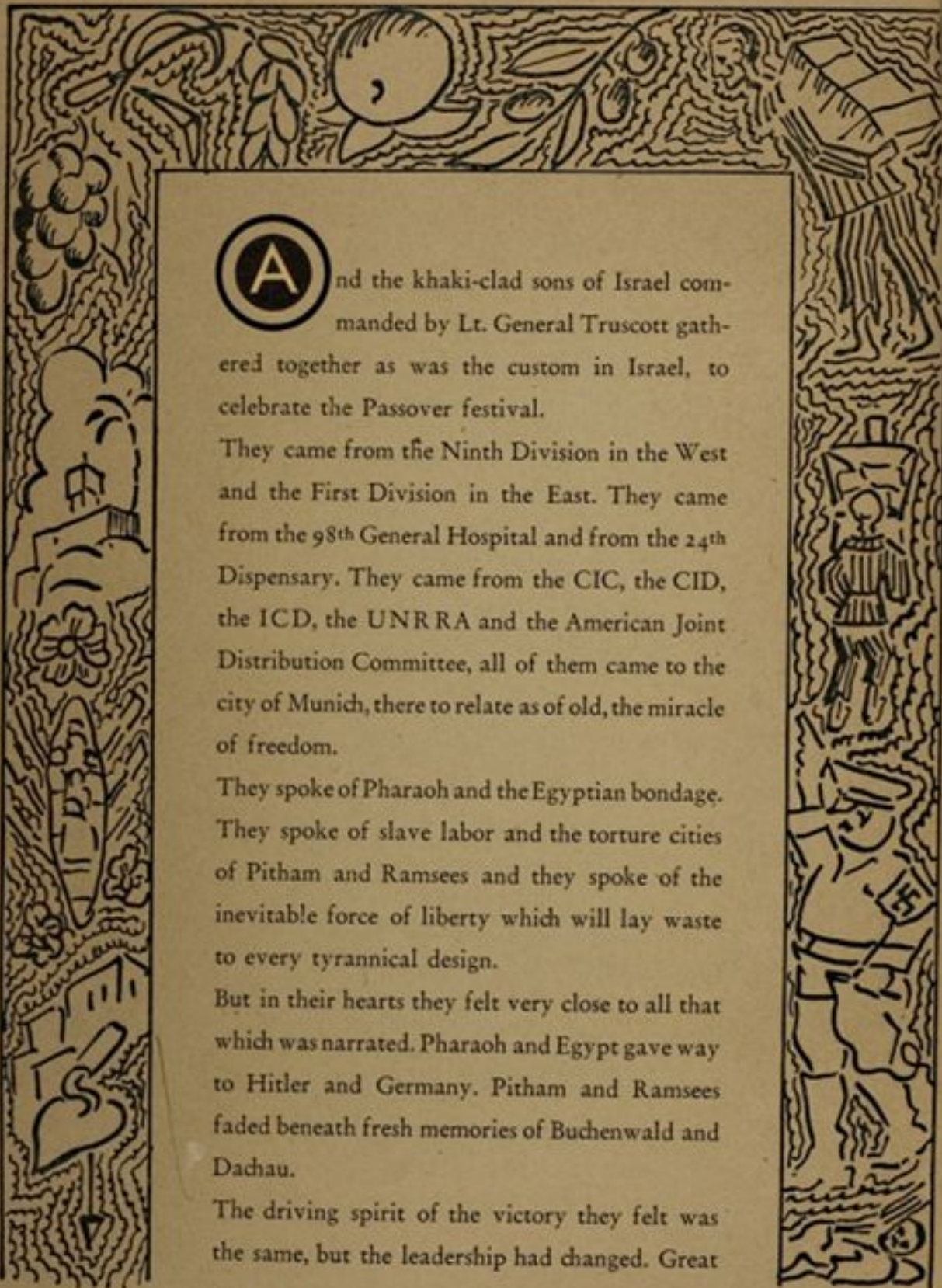
PASSOVER SEDER
SERVICE

Deutsches Theatre Restaurant

Munich, Germany, April 15-16, 1946

Conducting

Chaplain Abraham J. Klausner

And the khaki-clad sons of Israel commanded by Lt. General Truscott gathered together as was the custom in Israel, to celebrate the Passover festival.

They came from the Ninth Division in the West and the First Division in the East. They came from the 98th General Hospital and from the 24th Dispensary. They came from the CIC, the CID, the ICD, the UNRRA and the American Joint Distribution Committee, all of them came to the city of Munich, there to relate as of old, the miracle of freedom.

They spoke of Pharaoh and the Egyptian bondage. They spoke of slave labor and the torture cities of Pitham and Ramsees and they spoke of the inevitable force of liberty which will lay waste to every tyrannical design.

But in their hearts they felt very close to all that which was narrated. Pharaoh and Egypt gave way to Hitler and Germany. Pitham and Ramsees faded beneath fresh memories of Buchenwald and Dachau.

The driving spirit of the victory they felt was the same, but the leadership had changed. Great

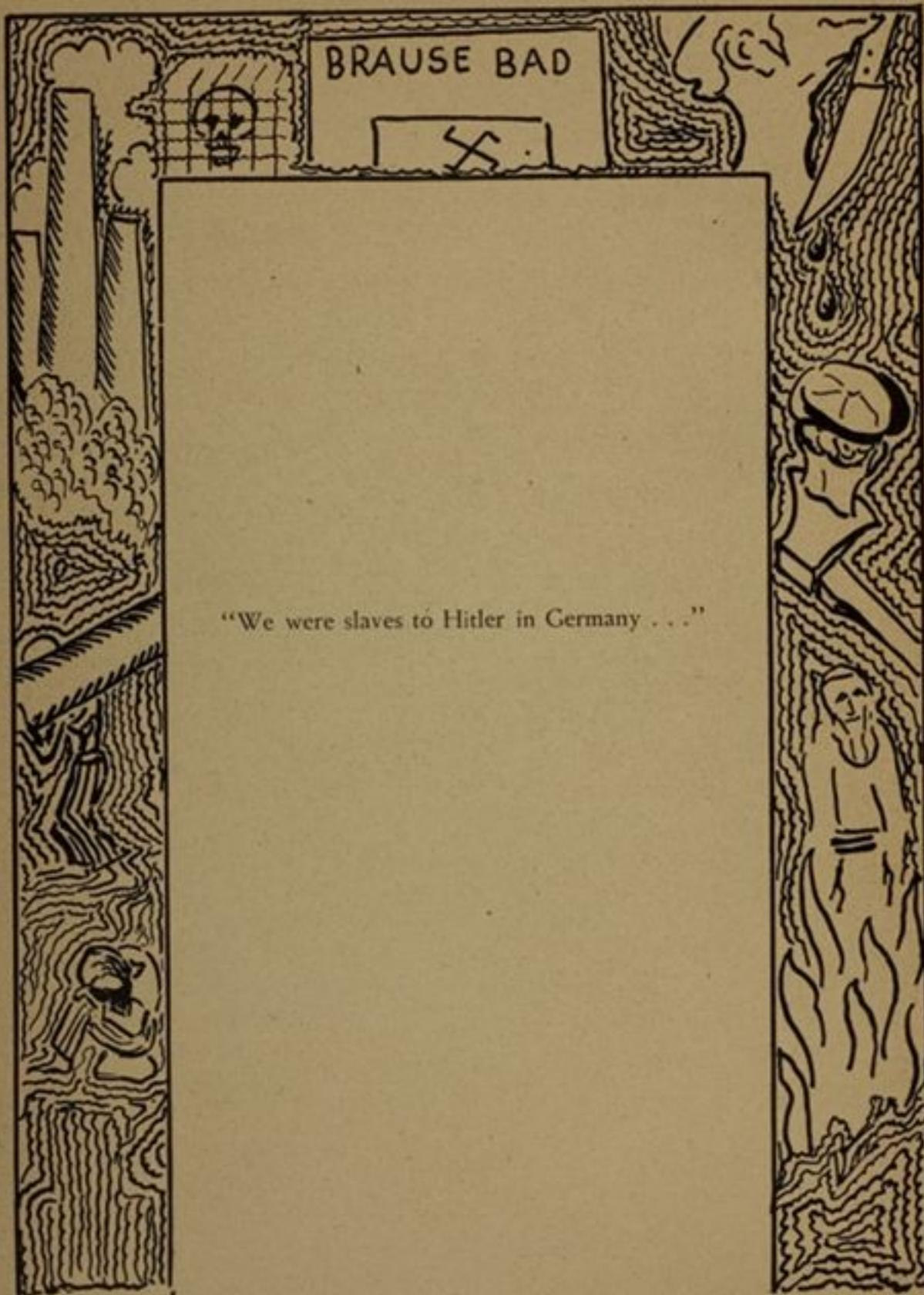
ולחידת
סבון

Allied armies replaced the ancient handful and in the sacred conviction of Moses now stood General Dwight D. Eisenhower.

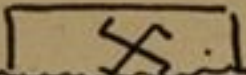
Just beyond the sounds of the Seder, in the wreckage of the city, the former slave sat in company with his tantalizing memories and celebrated his first Passover since the liberation. He fumbled his life-giving gift, trying as best he could to understand this miracle of freedom. It was not all that he had dreamed of. He was still imprisoned in the conflict which raged among those who could grant him complete liberty. This the khaki-clad sons of Israel felt and in their words, their feelings found expression.

But they knew more. They knew that freedom could not be given to one people and withheld from another. They knew that freedom could not be qualified. Now, more than ever, they understood what God had meant when He said to Moses, "They are my slaves and they dare not be enslaved to slaves." These words now sounded a warning to the world at large for in the slavery of a single human being the world would find itself enslaved.

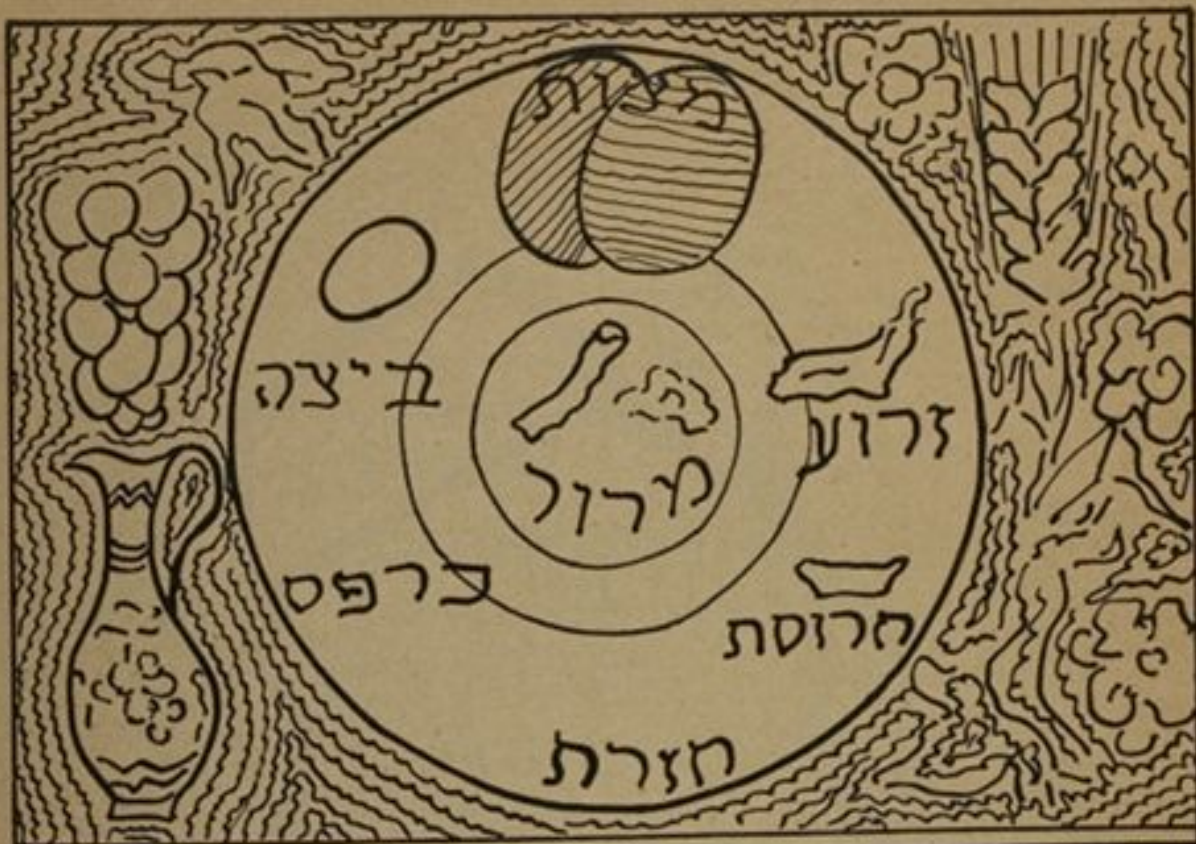
INKOFF

BRAUSE BAD

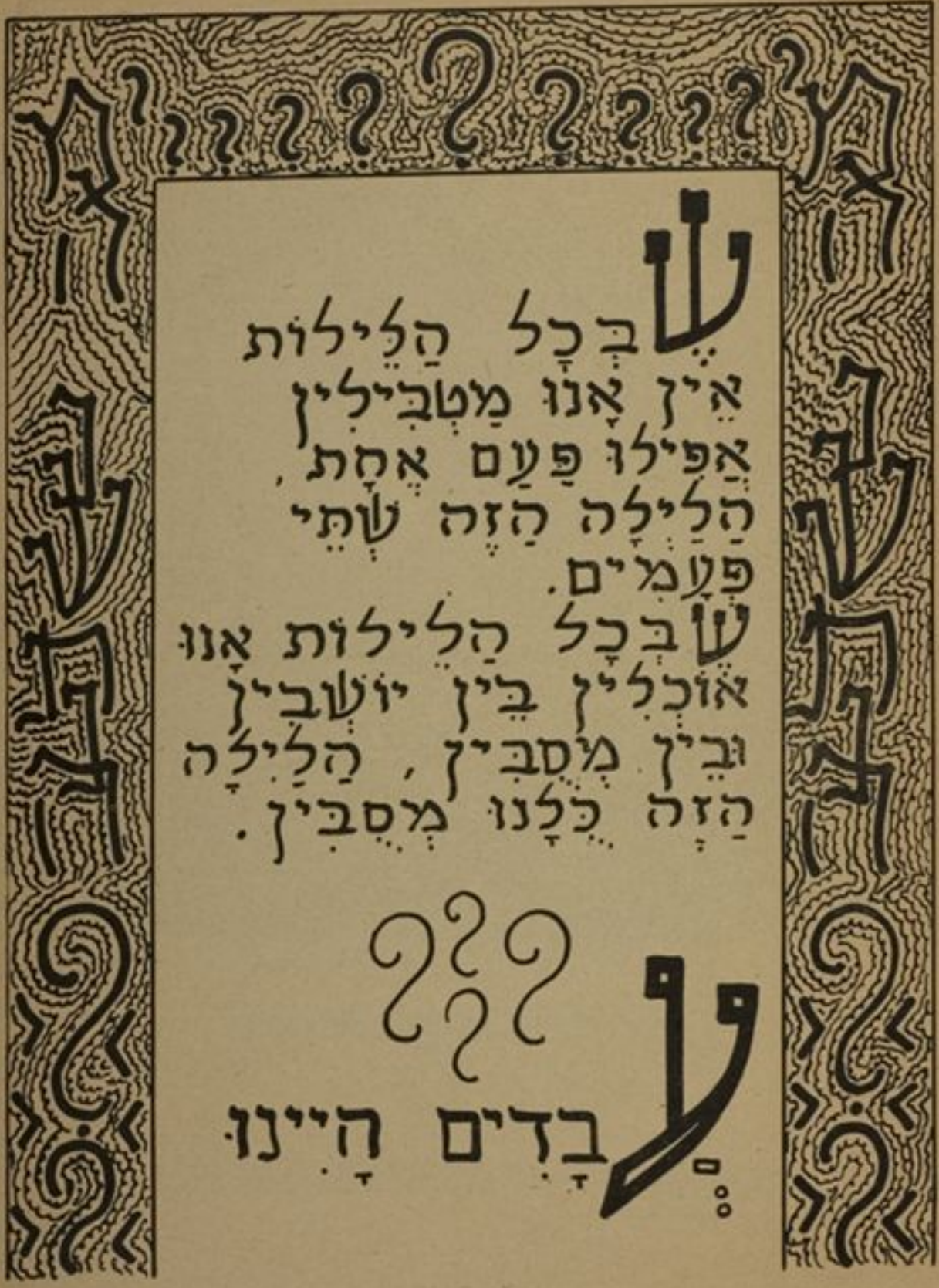
"We were slaves to Hitler in Germany . . ."

קִדְשׁ. וְרַחֵץ. כִּרְפֹס. יִחַץ.
 מַצֵּה. קְרַחֵץ. מוֹצֵה.
 מַצֵּה. מְרֹר. כּוֹרֵץ.
 שֶׁכֶּן - עוֹרֵץ. צִפּוֹן.
 בִּרְדֵי. הַיָּל. וְרַחֵץ.

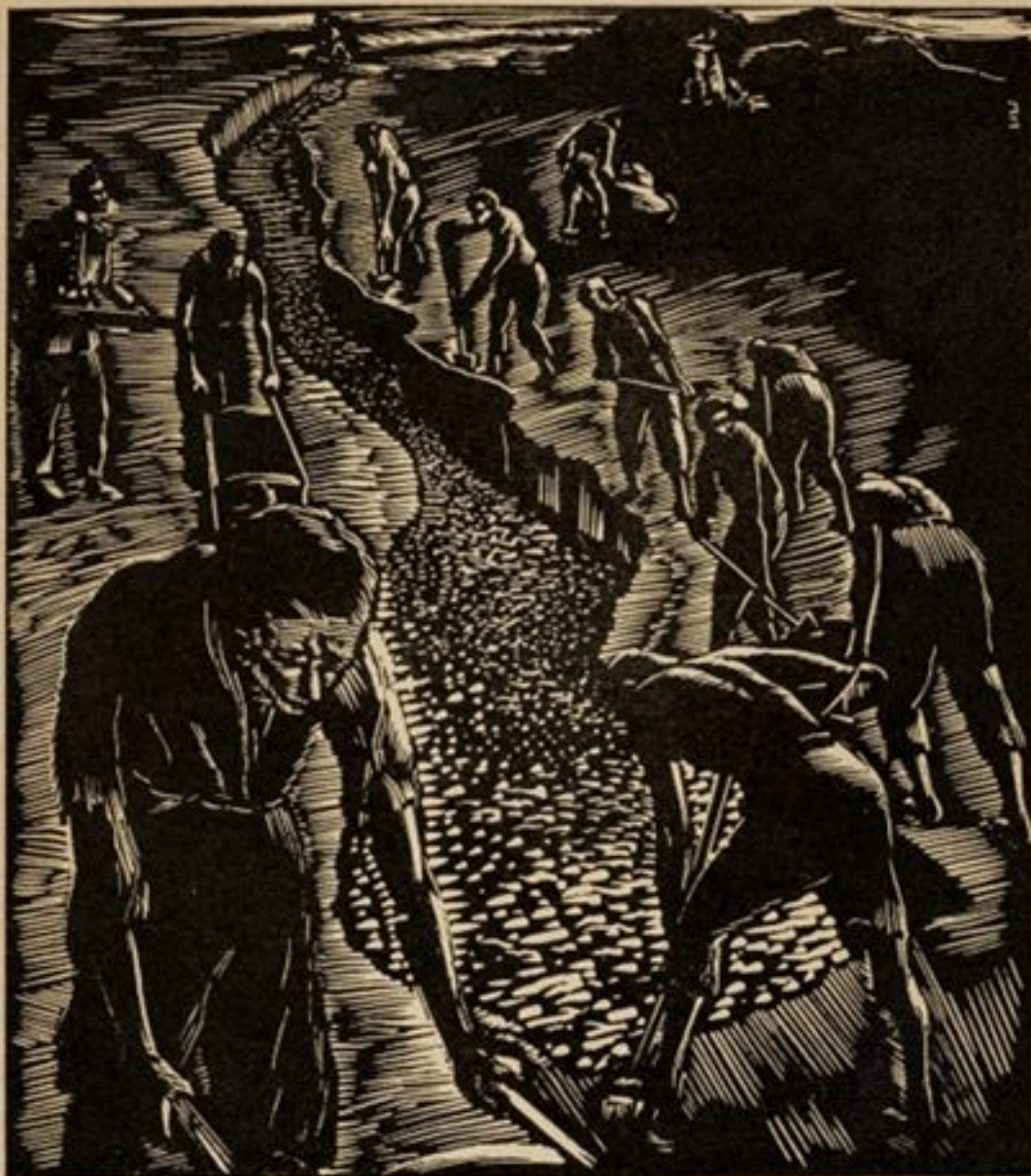

שֶׁבְּכָל הַלַּיְלוֹת אָנוּ
 אוֹכְלִין חֶמֶץ וּמֵצָה
 הַלַּיְלָה הַזֶּה כֵּלּוּ
 מֵצָה
 שֶׁבְּכָל הַלַּיְלוֹת
 אָנוּ אוֹכְלִין שֶׁאֵר
 יִרְקוֹת הַלַּיְלָה הַזֶּה
 כֵּלּוּ מֵרוֹר

שב כל הלילות
אין אנו מטבילין
אפילו פעם אחת
הלילה הזה שתי
פעמים.
שב כל הלילות אנו
אזכלין בין יושבין
ובין מסבין, הלילה
הזה כלנו מסבין.

ע
בדים היינו

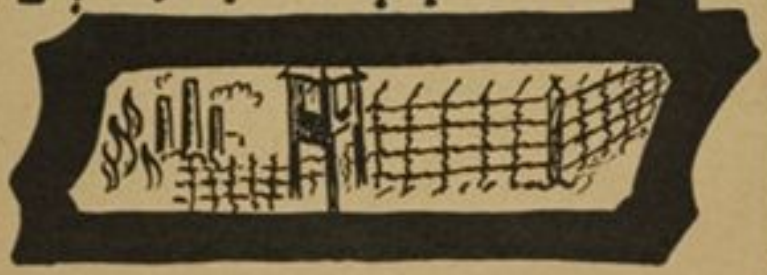
בן - בניסיון

עֲבָדִים הַיֵּנוּ לַפְּרֵעָה בַּמַּצְרַיִם

כָּל דָּוָר וְדָוָר
תֵּיב אֶדָם
לִרְאוֹת אֶת
עֵצְמוֹ כִּאלֹ
הוּא יֵצֵא מִמְצָרִים.

IBAD

BRAUSE BAD

רֹזֵר זֶה שְׁאֵנוּ
אֹכְלִים עַל שׁוּם
מִרֵּה.

עַל שׁוּם סֵאנוּ הַלוּסִי

קסורת הגלות, על שום סברחנו
סגלות לגלות, על שום סאמרנו:
כל אשר הגיע לאחינו תסול וכל
אשר הגיע להם בארץ סגורם לא
יגיע אלינו.

על שום שהמעטנו לעשות
לנפסנו כדי להקים את ביתנו
ומדינתנו שנחרבו.

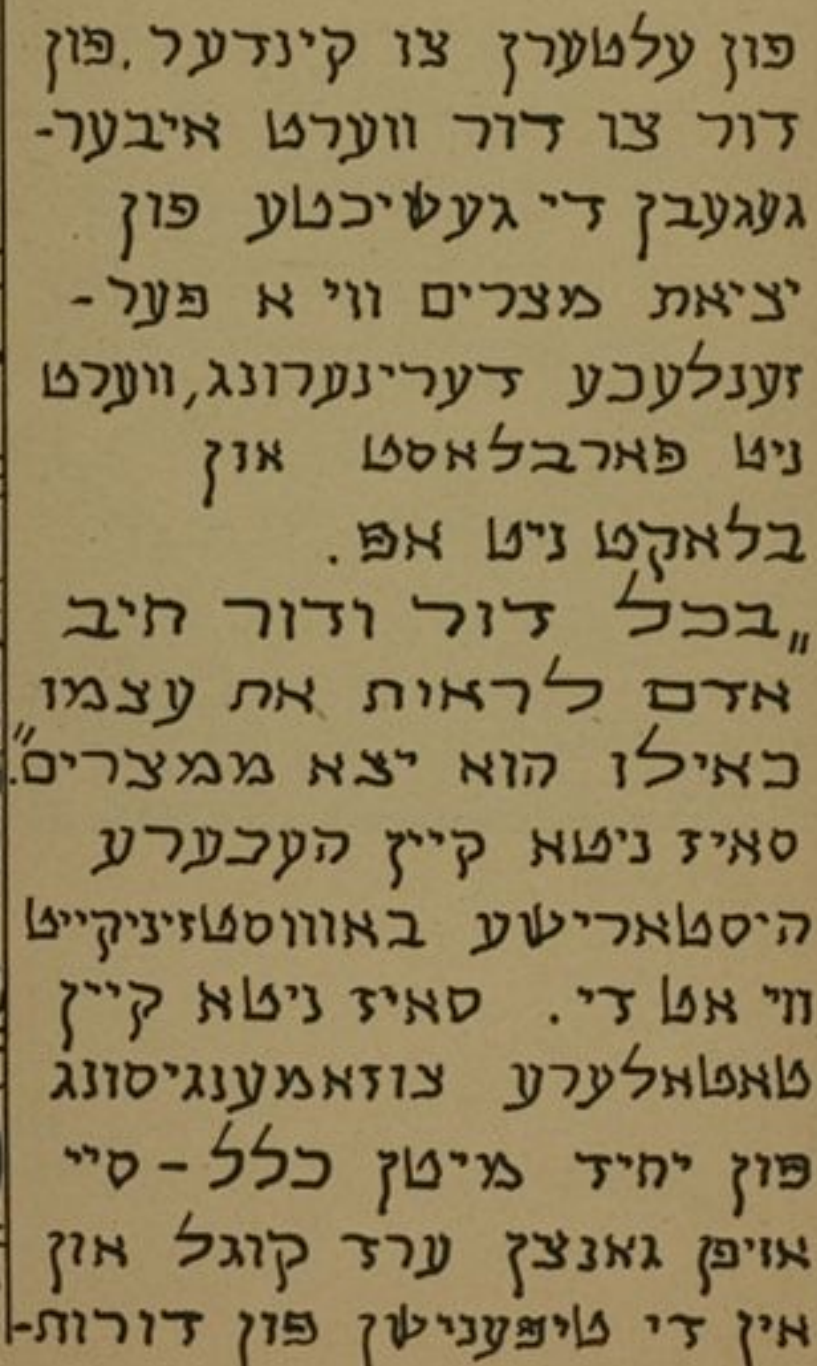
בן - בנימין

וַיַּעֲבִירָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּפָּרָה

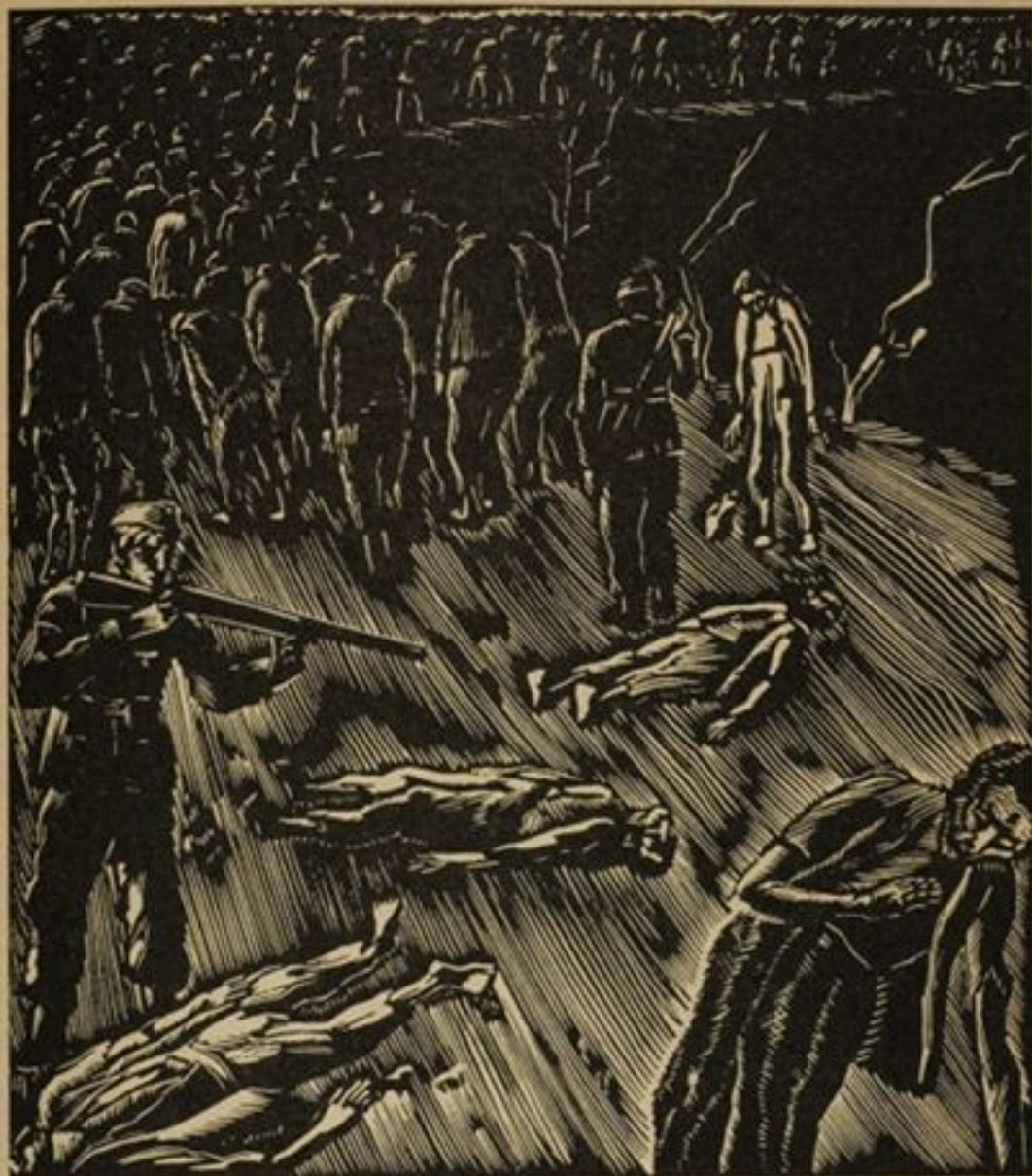
אס יידישע פאלק

פארגעדענקט אין א משך פון
טויזענטער יארן דעם טאג ווען
עס איז ארויס פון דער קנעכט-
שאפט. דורך פארשקלאפונג
צוואנג, אינקוויזיציע, אויסראטונג
און אומרווען טראגט דאס ייד-
שע פאלק אין הארצן די
ביינקשאפט נאך פרייהייט
און האט דאס ארויסגעזאגט
אין א פאלקסטימלעכען אדום-
דרוק, וועלכער לאזט ניט
פארביי קיין איין יידישע
נשמה קיין געפלאגט און
געפייניגט זייל.

פון עלטערן צו קינדער. פון
דור צו דור ווערט איבער-
געגעבן די געשיכטע פון
'ציאת מצרים ווי א פער-
זענלעכע דערינערונג, ווערט
ניט פארבלאסט און
בלאקט ניט אפ.
"בכל דור ודור חיב
אדם לראות את עצמו
כאילו הוא יצא ממצרים"
סאיז ניטא קיין העכערע
היסטארישע באווסטזיניקייט
ווי אט די. סאיז ניטא קיין
טאטאלערע צוזאמענגיסונג
פון יחיד מיטן כלל - סיי
אויפן גאנצן ערד קוגל און
אין די טיפענישן פון דורות-

בן - בניסין

שְׁלֹא אַחַד בְּלִבְד עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵינוּ

וואס זאל זייך גרעסער ווי
די וועלכע ליגט אין דעם
אלטן פעדאגאגישן
געבאט.

איז דען דא א ליטערא-
רישערע שאפונג, וועל-
כע דערציט צו עקל צו
דער קנעכטשאפט, צו
פרייהייט ליבע, מער
ווי די געשיכטע פון
פארשקלאפונג און
יציאת מצרים?
איז דען דא אן אלטע
דערינערונג, וואס זאל זייך
דער סימבאל פאר דער
געגנווארט און צוקונפט

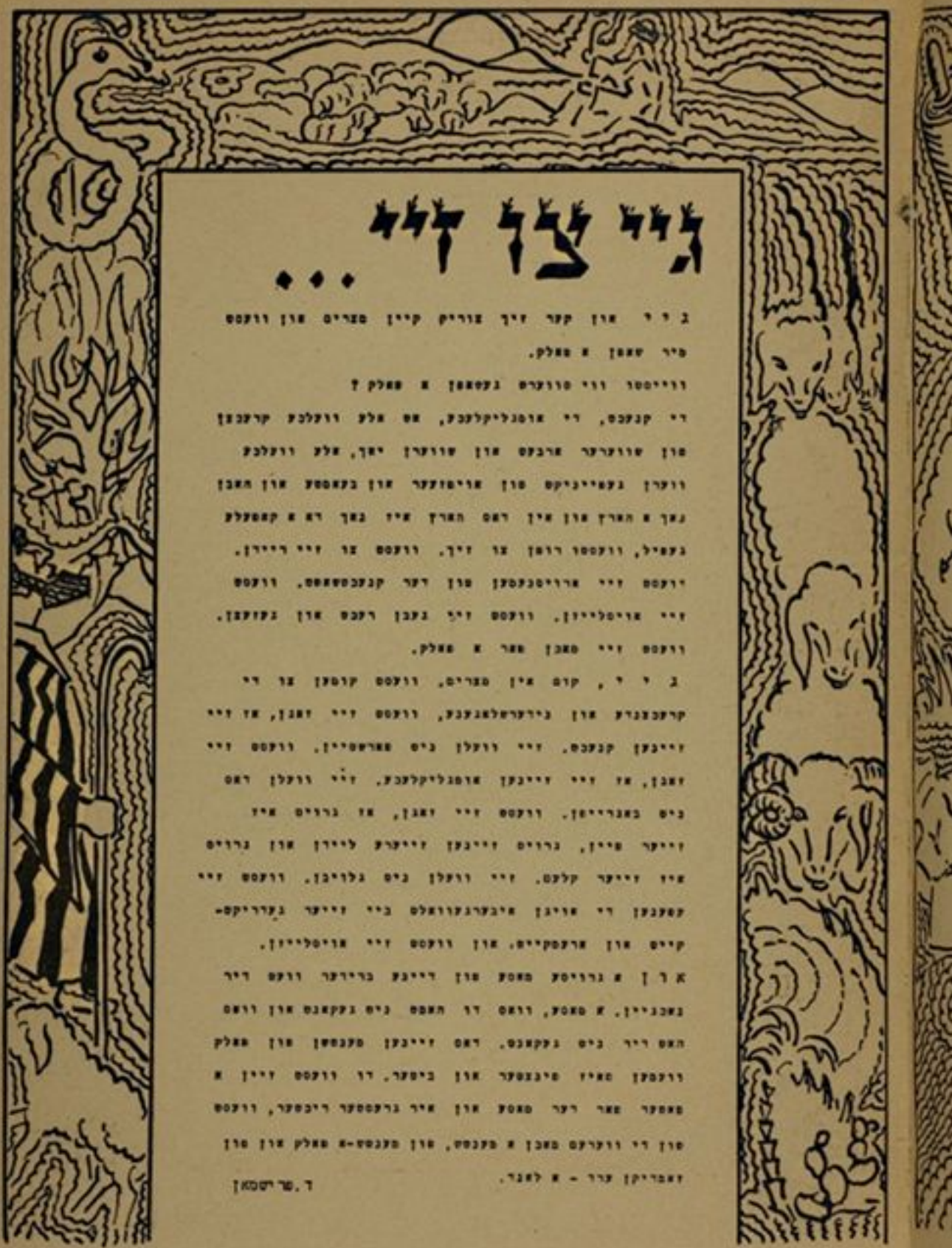

ולגדת
לבנד

אזוי ווי „זכר ליציאת
מצרים“?

וואס פאר א דראנג נאך
פרייהייט זיצט אין הארצן
פון א פאלק וואס האט
געקאנט אין זיינע פרי-
לינג טעג שאפן אזא
גאזנישע שאפונג און
איר איבערגעבן פון
דור צו דור.

ב. כצנלסון

ג'י' צ'י' ק'י' ...

ג' י' און קער זיך צוריק קיין מצרים און וועסט פיר זאגן א פאלק.

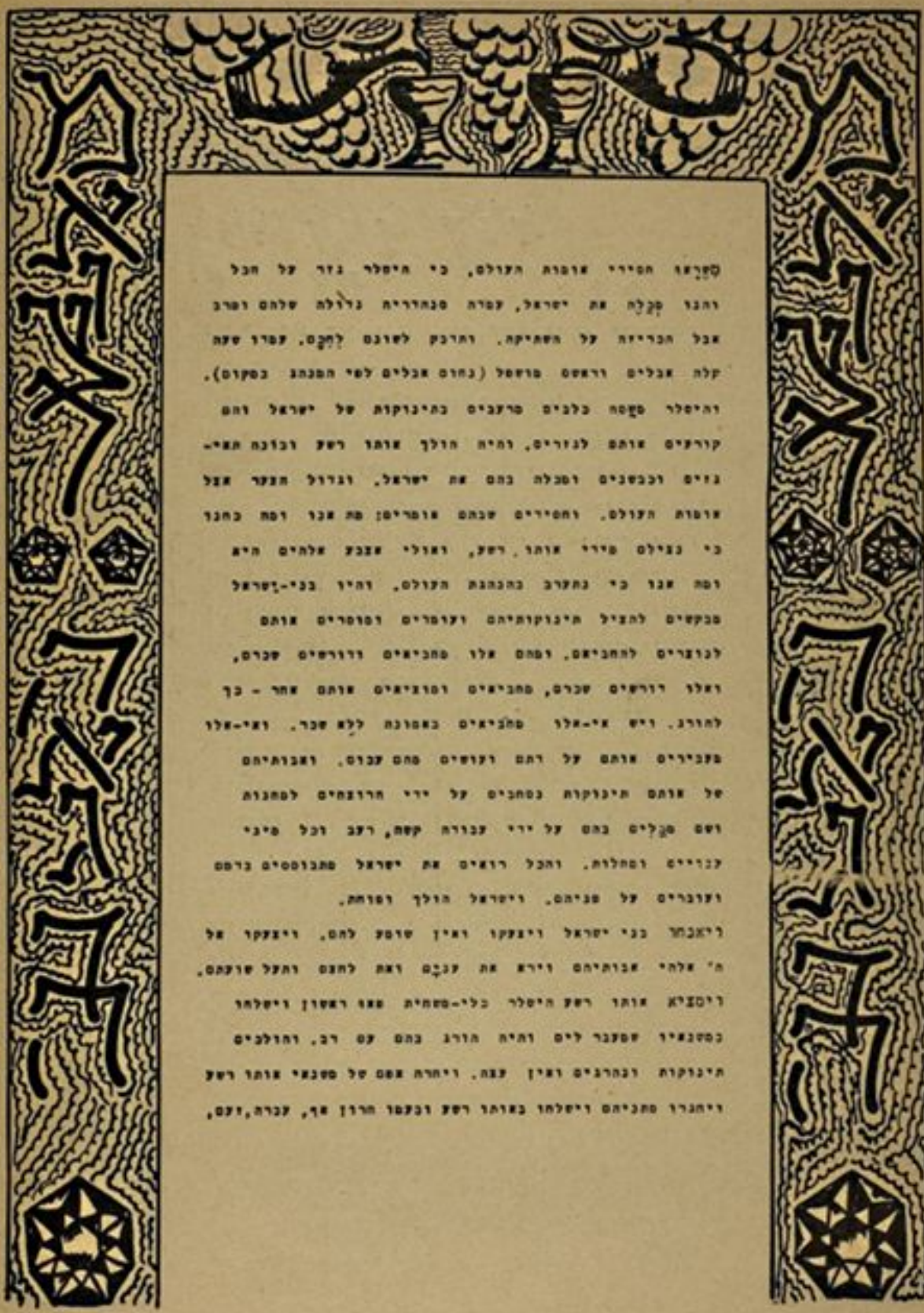
ווייסטו ווי סווערט בעשאגן א פאלק זי קענט, די אומגליקלעכע, אט אלע וועלעך קינען פון סווערט אריבעס און שווערן יאך, אלע וועלעך ווערן בעשייניקס פון אוימווער און בעאסע און האבן נאך א הארץ און אין דאס הארץ איז נאך דא א קאפלעך בעשיל, וועסטו רופן צו זיך, וועסט צו זיי ריירן, וועסט זיי ארויסקעגן פון דער קעכטשאפט, וועסט זיי אויסלייזן, וועסט זיי געבן רעכט און געזעצן, וועסט זיי טאגן גאר א פאלק.

ג' י' י, קוט אין מצרים, וועסט קומען צו די קינענדיג און גירערלאגעכע, וועסט זיי זאגן, אז זיי זייגען קעכט, זיי וועלן גיט אראשטיין, וועסט זיי זאגן, אז זיי זייגען אומגליקלעכע, זיי וועלן דאס גיט באגרייזן, וועסט זיי זאגן, אז גרויס איז זייער טיין, גרויס זייגען זייערע לייזן און גרויס איז זייער קלעט, זיי וועלן גיט גלויבן, וועסט זיי קעגען די אויגן איבערגעוואלט ביי זייער גערריקט-קייט און ארעסקייט, און וועסט זיי אויסלייזן.

א ר' א גרויסע סאסע פון זייגע ברירער וועט דיר באגרייזן, א סאסע, וואס דו האפט גיט געקאנט און וואס האט דיר גיט געקאנט, דאס זייגען פנעשן און פאלק וועמען טאז סיינבער און ביטער, דו וועסט זיין א טאטער גאר דער סאסע און איר גרעסטער ריכטער, וועסט פון די ווערעט טאגן א פנעסט, פון פנעסט-א פאלק און פון זאבריקן צור - א לענד.

ד. טריטטאן

סָפְרוּ הַיְיָ אֲדֹמַת הָעוֹלָם, כִּי הִיטְלֵר נָזַר עַל הַכֵּל
וְהָנוּ סָקְלָה אֶת יִשְׂרָאֵל, עָמְדָה סִמְחָרְרִית נְדִילָה שְׁלֹתָ וְהִרְבֵּה
אֲבֵל הַכְרִיזָה עַל הַשְׂמִיקָה, וְהִרְבֵּק לְשׁוֹבֵט לְחֶסֶד, עָפְרוּ שָׂחָה
קָלָה אֲבֵלִים וְרָאִסָּה מִשְׁפָּל (נְחֹס אֲבֵלִים לְפִי הַמִּנְחָה בַּמִּקְוֶה),
וְהִיטְלֵר מְסַחַּה כְּלָבִים מְרַעֲבִים כַּהִינּוּקוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְהָם
קֹרְעִים אוֹתָם לְנֹזְרִים, וְהִיא הוֹלֵךְ אוֹתָם רֶשַׁע וּבֹכָה תֹאֵי-
נֹזִים וּכְבֻשָׁנִים וְסָלָה בָהֶם אֶת יִשְׂרָאֵל, וְגִדּוֹל הַצִּמְרֵי אֲצֵל
אֲדֹמַת הָעוֹלָם, וְהַיְיָ שָׂחָה אוֹתָם: מִתְּאֵנָה וְהָם כַּחֲנוּ
כִּי נִצְיֵלָם מִיְיָ אוֹתָם, רֶשַׁע, וְאֲוִלִי אֲצַנֵּץ אֱלֹהִים הִיא
וְהָם אֲנֹכִי כִּי נִתְקַרַּב כַּהִנְחָה הָעוֹלָם, וְהִיוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל
מְקַשִּׁים לְהַצִּיל הַיְיָ מִיְיָ וְעוֹמְרִים וְסוֹמְרִים אוֹתָם
לְנֹזְרִים לְהַחֲבִיאָם, וְהָם אֵלֹהִים מְחַבֵּאִים וְרוֹשִׁים שְׂכָרָם,
וְאֵלֹהִים רוֹשִׁים שְׂכָרָם, מְחַבֵּאִים וְסוֹמְרִים אוֹתָם אַחֵר - כִּי
לְחֹרֵב, וִישׁ אִי-אֵלֹהִים מְחַבֵּאִים כַּאֲסוֹנָה לְלֵץ שְׂכָר, וְאִי-אֵלֹהִים
מְחַבֵּרִים אוֹתָם עַל רֵחַם וְעוֹשִׂים מַחַס עֲבוֹס, וְאֲבֹתֵיהֶם
שֶׁל אוֹתָם הַיְיָ מְחַבֵּאִים עַל יְדֵי חֲרוֹצִים לְמַחֲנוֹת
וְשֶׁם מְכַלִּים בָּהֶם עַל יְדֵי עֲבוֹרָה קִשָּׁה, רֶעֶב וְכֵל מִיְיָ
לְנֹזְרִים וְסַחֲלוֹת, וְהַכֵּל רוֹאִים אֶת יִשְׂרָאֵל מְבֹסְסִים בְּרֵחַם
וְעוֹבְרִים עַל מִנְיָהֶם, וְיִשְׂרָאֵל הוֹלֵךְ וְסוֹחָה,
וְיִצְחָק בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִצְעָקוּ וְאִין שׁוֹמֵעַ לָהֶם, וְיִצְעָקוּ אֶל
ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיהֶם וְיִרְאֵה אֶת עֲנָבָם וְאֵת לַחֲסֵם וְתַעַל שׁוֹמֵעַ,
וְיִסְיֵא אוֹתָם רֶשַׁע הִיטְלֵר כְּלִי-מַחֲמִית אֲנִי רִאשׁוֹן וְיִשְׁלַח
כַּסְפָּאִיר שְׂפַעֲבֵר לִים וְהִיא הוֹרֵב בָּהֶם עַם רֵב, וְהוֹלְכִים
הַיְיָ וְנִחְרָבִים וְאִין עָשָׂה, וְיִחְרַח אֵסֶם שֶׁל מְשַׁבֵּאִי אוֹתָם רֶשַׁע
וְיִחְנְרוּ מְחַבֵּאִים וְיִשְׁלַח בְּעוֹתָם רֶשַׁע וְכַעֲסוּ חֲרוֹן אַף, עֲבָרָה, וְעַם,

בן - בניסין

וְעִנְיָנֵהּ וְיִמְכֶנָּה עָלֵינוּ עֲבוּדָה קָשָׁה

צרה ומעלהם סלאכיים רעים ויכרו אותם פתאים והמשיים
 סכות, זה' הקשה את לב היסלר, וכלי-שחית מעין כשרי
 ברזל ונחשתה ספסיריים עלי ערי סככותיו אש ונשרית
 והורגים כהם פאים ועזי כהמה, ורכב רב כחול הים
 סכטה את ארצו של אותו רשע ועושה כה כלה, וישראלית
 המליטה' סככותה-החסנה עופרת וי'נגאלתי."

שיילד שלום לעולם

הרי בני ישראל הולכים ומתקבצים, ואנשי שארית המליטה
 סככותים מן המערות, היצרות והחנות השמר, והם הולכים
 וסכים לארץ גלותם, עם הארץ מקים את סניחם ואומר:
 מה ברזל סככות (כי מ-ש"ן רבוא שרדו מ' רבוא) ואנו
 אטרנו, כי שוב אינכם כחיים, והם שולחים לאנשי שארית
 המליטה כל מיני אגרות, שיצטוו את המדינה ואף הורגים
 כהם, ובני ישראל נמלטים על נפשם, סככותים גבולות
 וסם סלסטמים, אותם ונוסלים את כל אשר להם, אבל
 שארית המליטה ספקירה את ספחנה ומצילה את נפשה,
 ויוצאת לבווריה המדינה, כדי לעלות לארצנו הקדושה.

בְּשֵׁנָה לְהַ

שָׂרִית הַשְּׁלִיטָה

זמרו לקבץ היגוקות של ישראל שנתימהו, וכל סבט
וסבט חוסף לנפשו ועינו צרה באחרים, כי אמרו
האנשים נעשה נפשות לנפשו, והיגוקות של ישראל
הולכים ונאמסים כביצים עזובות, וגדולה המחלוקת וכל
סבט מוסך למחנהו, והתיגוקות אינם עוסרים בכל סיני
הסתויים, ההבטחות והנפיונות ונגררים אחי לכאן ואחי
לכאן, ויוצא שאלו שאינם חררים חוססים היגוקות של
חררים וחררים חוססים היגוקות של אלו שאינם חררים,
וכל סבט וסבט יש לו אסכולה משלו והתיגוקות לוס-
דים ספה תורה, ומסלסרו זמן מה הרי הם הולכים
ומחכים והיגוק כן יוסו הרי הוא כבן שנעים והנו
מלה רעתו בהנהגת העולם, מצות יסוב-הארץ ורברי
הסרינה, ועוסרים התיגוקות ומתנצחים וכל אחי מתקנא
לתורתו ואת סאה נשרר, כי אינם באים לירי הסבט
בשאלת הסרינה ואינם יכולים לסבת בכסימה אחת,
ובני ארצנו הקדושה שוסכים דמם בכרי להעלות ארצה
את שארית השליטה, כי סגורים סערי הארץ: אין יוצא
ואין בא, וטליחים יוצאים מהארץ אל שארית השליטה
וברים כל סיני ספחות כרי לעשות חלוקה בשארית
השליטה ולפתח את סגור לבה, באים השליחים אל שארית
השליטה וספחם סונעים בישראל הרי הם שואלים: בן
איזה סבט אתה, ואנטי שארית השליטה ספחים ואינם
יוררים לסוף רעתם, ואף אנטי'החסינה" שבארץ רוסא
עונים: מה ספסע, ישראל אנו, אומרים השליחים: ישראל

בן - בניטין

זְכֵרְנוּ אֶת "הַדָּבָה" ...

טעל היה בטח יסנתם שבעים שנה, אי אשסי בכך -
 איי לעכטן.
 אומרייט אנסי שארייט הסליטה; וכי לא ישראל נטתס
 וכי לא ישראל הוא הבוכה את הארץ.
 אומרייט הסליטים: ישראל רק טעל היה, ארץ ישראל -
 הסעלנות ברבות אומה,
 אומרייט אנסי שארייט הסליטה: אנו חסיבה יתה, ישראל
 אנו ואין אנו רוצים בטעלנות,
 אומרייט הסליטים: אי אשסי בכך סביאות הארץ סחיכת
 ככך, וכן-עלנא היה אומר: אלונג זה בשלנו הוא, סת
 סלנ- הסים יוררייט וטעלנייט את הקרקע ועושייט אומה
 סחוחה לסען חתן כוחה, אף הסלונ סעלנ את ישראל
 וססרה את הכרבה, שהוא סנשיר את הקרקע לכל סיני
 חורות וכל אחר הולך ונחננ על קוצו של יזר סבתורתו,
 הקנאות סביאה לירי גבורה וכחו של ישראל הולך וגרל.

ארבעה עשר לחמש גיטן סנת התסיר ככווריייה הסריינה

כבר

עברו ייב ירחי "חירות" וסארייט הסליטו
 עורבה יוסנת ככווריייה הסריינה והיא סוסבה לסולחנה של
 אונגרא, ורייט בן-סליטס: הא לחמא עניא רי אנלו
 אסתנא בארעא רכווריייה, כל ריכסיין יימי ויכל, כל
 יצירך יימי ויטסת, ואסילו אלו סלע ססו על אף אחר
 סתמי - ישראל בטעה סכא עליהם להרגס, וטעלחת יוצאת

סמס המיינות לחקור את פי שרית הסליטה אם נספת
 נאמת יוצאת לציון וירושלים ואם ישיבתו בארצות-הדסים
 קשה לה, ואנשי הספלה באים למחנות, חוקרים ודורשים
 אם פי אנשי שרית הסליטה, והם מה אחר; עינינו
 לציון ומספה נתיבוקת שאנשי הספלה אפרו לנסותה
 ולהקבירה על דעתה, בקשו לתת לה כל סיני מתיקה
 כלכו שמייר, כי היא רוצה לצאת למיינות הים והיא
 נאמת, לארץ ישראל, לארץ ישראל, ואנשי שרית הסליטה
 הולכים אחרי אנשי הספלה וטובלים; אימתי יסתחו
 לרוחם סרי ארצנו הקדושה, ונס עזבים: לאלהים פהרונים,
 וגדול הצלו וקשה הכאב ונסבעים אנשי שרית הסליטה
 להעפיל לפרוה הנל ולנוב לארץ הקדושה ויעבור עליהם
 מה, כי קשה עליהם הישיבה בארצות הדסים ונסמס יוצאת
 לציון ולאחיהם אשר הם,
 ובארצנו הקדושה עבר הסתיו, הנסם חלף הלך לו, הנצבים
 נראו בארץ את הזמיר הניב וקול התור נספס בארצנו,
 ואנשי הארץ נסמס יוצאת לאנשי שרית הסליטה ונספ
 שרית הסליטה יוצאת אליהם וקוסרים אנשי שרית הסליטה
 ועולים לארץ בכל הדרכים והאויב סוזה בירם, עוסרים
 בחורי ישראל סנניסים אותם ומחביאים, והאויב שבארץ
 יוצא נקקנותיהם ורמס על בחורי חסר שבארץ נספך, והם
 עוסרים וסכריים על סלטה נהרג: על עליה, הננה
 וכנודס ונזה נספאים כולם ספאורים וגדולה זכורם כי
 הגאולה הולכת נקקנותיהם,
 י.ד.טייבזון

ב

רוך שומר הבטחתו

לישראל, ברור בלפור שחשב
לעשות את הקץ. לעשות כמו
שנאמר: ידע תדע כי טוב
לא יענו אתכם ארבע מאות
שנה ובית יקום לכם כמו
שנאמר: אל יהיה זרעך גר
בארץ לא להם.

ב

רוך שומר הבטחתו

לישראל וחבר את הספר
הלבן, אשר על העליה וקניית
הקרקעות וחשב לעשות את
הקץ.

תתם

ס ה ה ר א א ר ס ר

ס ה ארץ והמדינה שנשפטים יוצאת אליהם וכל ארץ ביתי
 ביהמקדש וכל ארץ כל רחבי המדינה לשפטים ואני כל
 ארץ ארץ בה נשפ ארם לרוחה כבארצי. ואף אתה ארם לר:
 אתה הלא היית הראשון. שגזר לך צעקת ילממן המולדת,
 אף שגזר בר לנו ויש לנו צרך בסוללת, כל ארם
 והחוקה שנשחוקה סוהיה בסוללת ולעם עתיק ופקחה שכלים
 אסור היכן ספיינו ד אף אתה ארם לר: מי יודיע כמה
 זמן יעמדו לנו המיך וזרועתך הסנינה עלינו, בית
 ומדינה לא חסר אם לנו כי אם זכות.

רשע

ס ה ה ר א א ר ס ר

וכי ביה לכם הארץ שאתם ברחקים לארץ ישראל. הלא כל
 הארץ לשפטים, והעיקר שיש לכם שליחות בעלה. לנו
 ככחכם ובנו את אירועה המרומה, אף אתה הקחה את סניי
 ואמר לר: נקנו חילנו לאירועה והנה בנו לנו תאי.
 גדים ומשרות, כלו לנו בכל סיני המפואת אנזריות וכי
 נכנור זה נכנה טוב את אירועה אף אתה ארם לר: אלו
 היה שם והיה ינגאלי לא היה כומר בעיקר סרומנו
 נלחמה עליו כחרוף נש - בית ומדינה . . .

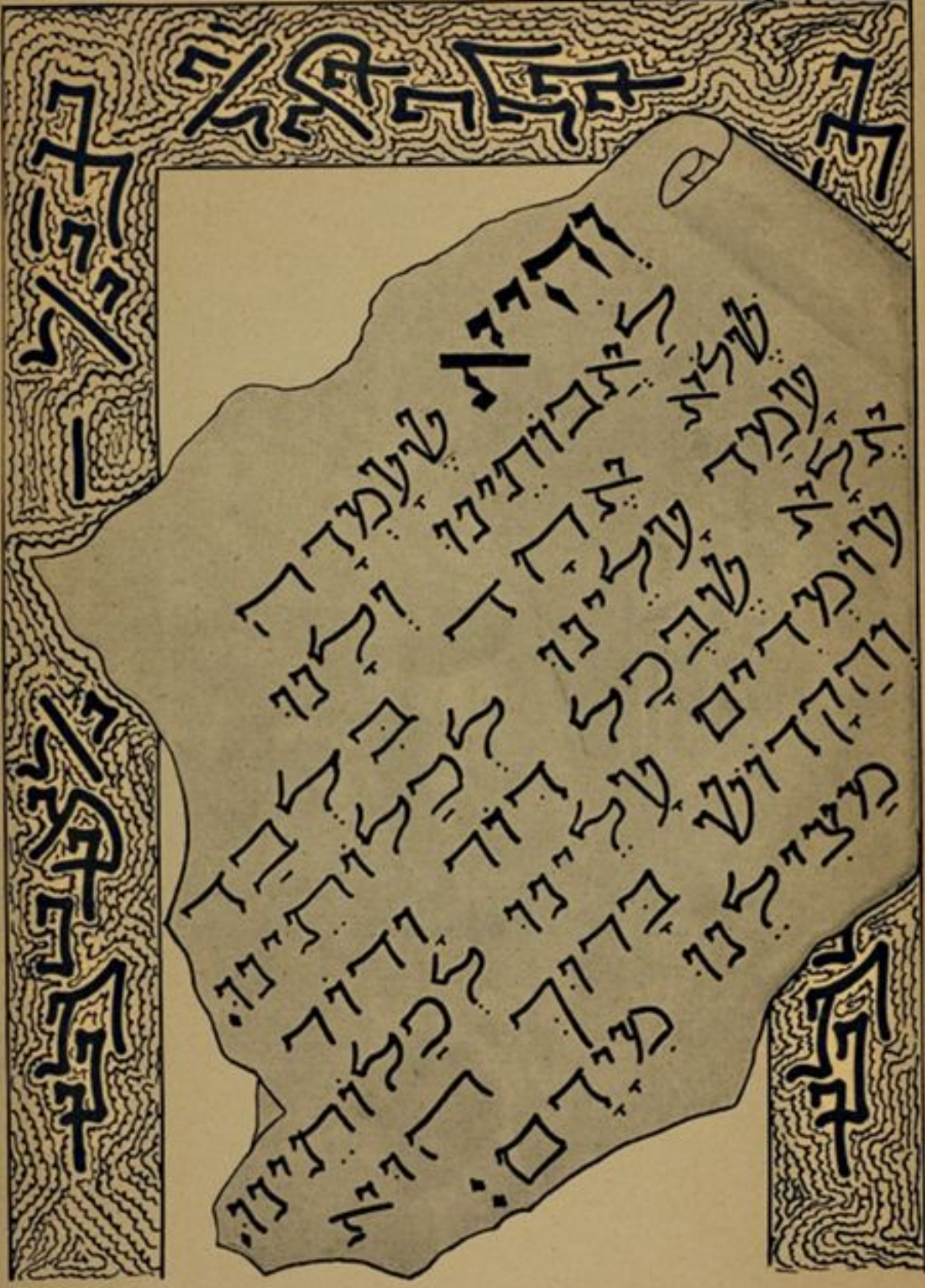
תתם

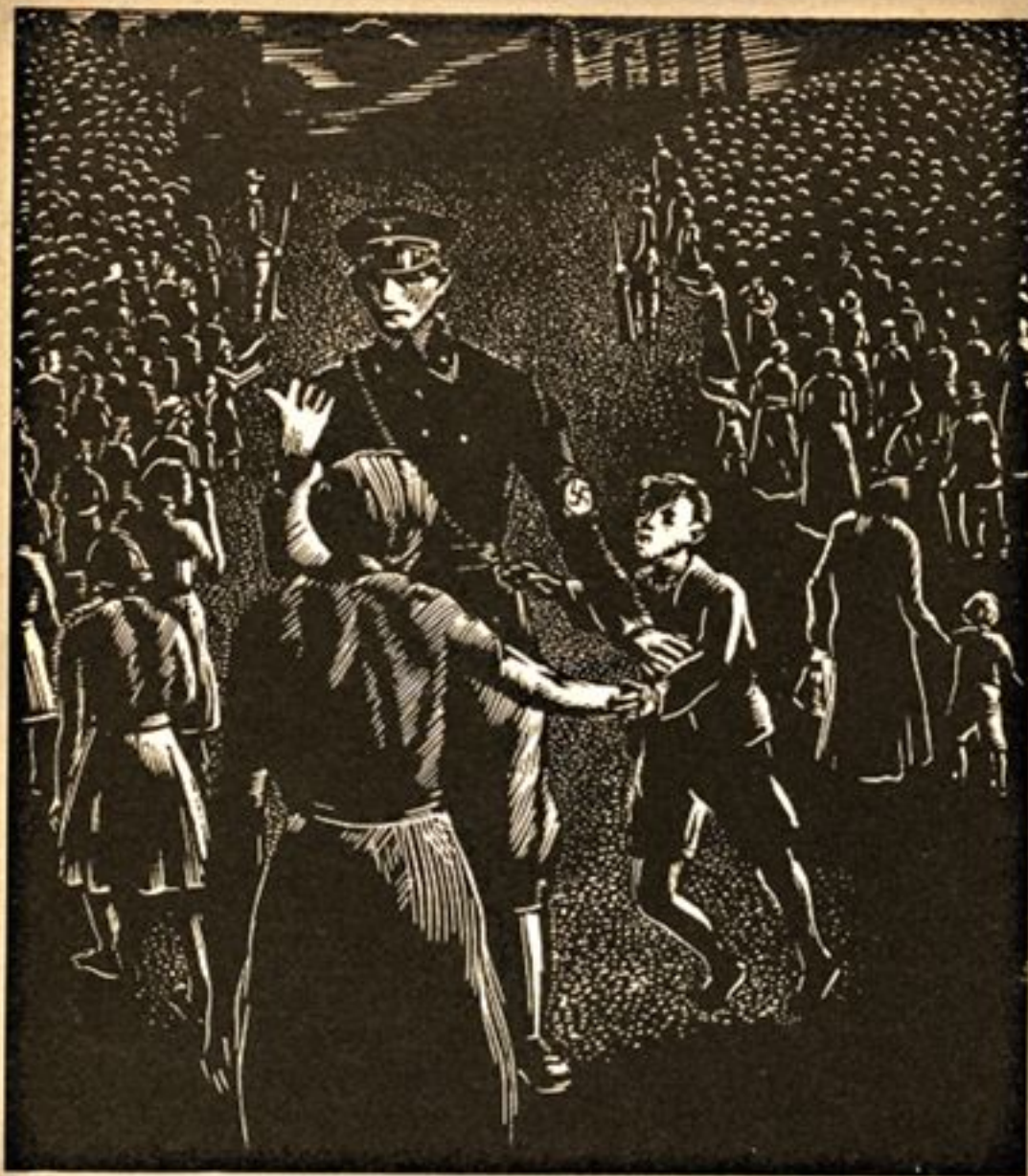
ס ה ה ר א א ר ס ר

ס ה יצא וכל בארץ בה קטנה תכנסו ד ומה יהיה על
 יספאל ד וארית אליו: לא בחוק יד וכנפול חזולת אנו
 בוגים את ביתנו, מהסטה הוצגנו להם, ואר ליספאל -
 יסאל לא יקפא את זכותו.

ע

א י כ ר י ר ד ע ל ש א ל אתה אתה לר .

בן - בנימין

שִׁפְרָעָה לֹא גִזַּר אֱלֹהִים עַל הַזְּכָרִים
וְלִבָּן בָּקַשׁ לַעֲקֹר אֶת הַכֹּל

דִּינֵי נֶזֶק

אלו שֶׁנֶזְקוּ בֵּין הַנְּגִיִּים וְלֹא נָתַן לֵנֹו גְזֵירוֹת סָס-צֶלֶב רֵאשׁוֹן דִּינֵהוּ. אֵלֹו נָתַן לֵנֹו גְזֵירוֹת סָס-צֶלֶב רֵאשׁוֹן וְלֹא נָתַן לֵנֹו גְזֵירוֹת סָס-צֶלֶב שֵׁנִי דִּינֵהוּ. אֵלֹו נָתַן לֵנֹו גְזֵירוֹת סָס-צֶלֶב שֵׁנִי וְלֹא נָתַן לֵנֹו עֲלִילַת רֵם דִּינֵהוּ. אֵלֹו נָתַן לֵנֹו עֲלִילַת רֵם וְלֹא נָתַן לֵנֹו רֵירוֹת סָס-צֶלֶב שְׁלִישִׁי דִּינֵהוּ. אֵלֹו נָתַן לֵנֹו רֵירוֹת סָס-צֶלֶב שְׁלִישִׁי וְלֹא נָתַן לֵנֹו "אֹת קִלּוֹן" דִּינֵהוּ. אֵלֹו נָתַן לֵנֹו "אֹת-קִלּוֹן" וְלֹא נָתַן לֵנֹו גְזֵירַת "הַמְּנַפֵּה הַשְּׁחוּרָה" דִּינֵהוּ. אֵלֹו נָתַן לֵנֹו אֵת גְזֵירַת הַמְּנַפֵּה הַשְּׁחוּרָה וְלֹא נָתַן לֵנֹו אֵת הַיִּבְקוּיִיצִיה דִּינֵהוּ. אֵלֹו נָתַן לֵנֹו אֵת הַיִּבְקוּיִיצִיה וְלֹא נָתַן לֵנֹו גְזֵירוֹת תִּ"ח וְתִ"ט דִּינֵהוּ. אֵלֹו נָתַן לֵנֹו גְזֵירוֹת תִּ"ח וְתִ"ט וְלֹא נָתַן לֵנֹו אֵת שְׁחִיסוֹת קִרְצִים בַּזְּקָרִינָה דִּינֵהוּ. אֵלֹו נָתַן לֵנֹו אֵת שְׁחִיסוֹת בַּזְּקָרִינָה וְלֹא נָתַן לֵנֹו אֵת הַיִּסְלָר דִּינֵהוּ. אֵלֹו נָתַן לֵנֹו אֵת הַיִּסְלָר וְלֹא הִקִּיסוּ לֵנֹו בַּסְּאוֹת דִּינֵהוּ. אֵלֹו הִקִּיסוּ לֵנֹו בַּסְּאוֹת וְלֹא הִקִּיסוּ לֵנֹו תַּאי - גְּזִים וּכְבֻּסְנִים דִּינֵהוּ. אֵלֹו הִקִּיסוּ לֵנֹו תַּאי - גְּזִים וּכְבֻּסְנִים וְלֹא הִתְעַלְלוּ כְּנֵשִׁינֹו וּבַסְּטָנֹו דִּינֵהוּ. אֵלֹו הִתְעַלְלוּ כְּנֵשִׁינֹו וּבַסְּטָנֹו וְלֹא הִעֲבִירוּנֹו בַּסֶּרֶךְ דִּינֵהוּ. אֵלֹו הִעֲבִירוּנֹו בַּסֶּרֶךְ וְלֹא כָלוּ כֵּנֹו בִּרְעַב דִּינֵהוּ. אֵלֹו כָלוּ כֵּנֹו בִּרְעַב וְלֹא כָלוּ כֵּנֹו בְּכַל טִיבִי שְׁחֵלוֹת וְעַנְוִיִּים דִּינֵהוּ.

עַל אֵת תַּבְּתָּה וְכַתָּה שְׁתַּהַיֵּעַ לֵנֹו כֹּל אֵלֹו חָרִי אֵנֹו חֵיבִים לַעֲלוֹת, לַחֲסִיל, לַחֲסֵל אֵת הַגְּלוֹת, לַכְּנֹוֹת אֵת אֶרֶץ הַבְּחִירָה וְלַחֲקִים בֵּית לֵנֹו וּלְבַנְיָנֹו עַי עוֹלָם.

ניטא קיידיק
שי לעכטער און גוטער
גלזר. יעדער
גלות פירט צום
אונטערהאנג.

מיט ברע
פון אונדזער הארץ
ביים ליכט פון
אונדזער גלויבן
און מיט דער
לעצטער האפנונג
זעלן מייר דורכ-
ברעכן יעדע
וואנט, דורכברעכן
און ענליך זיין

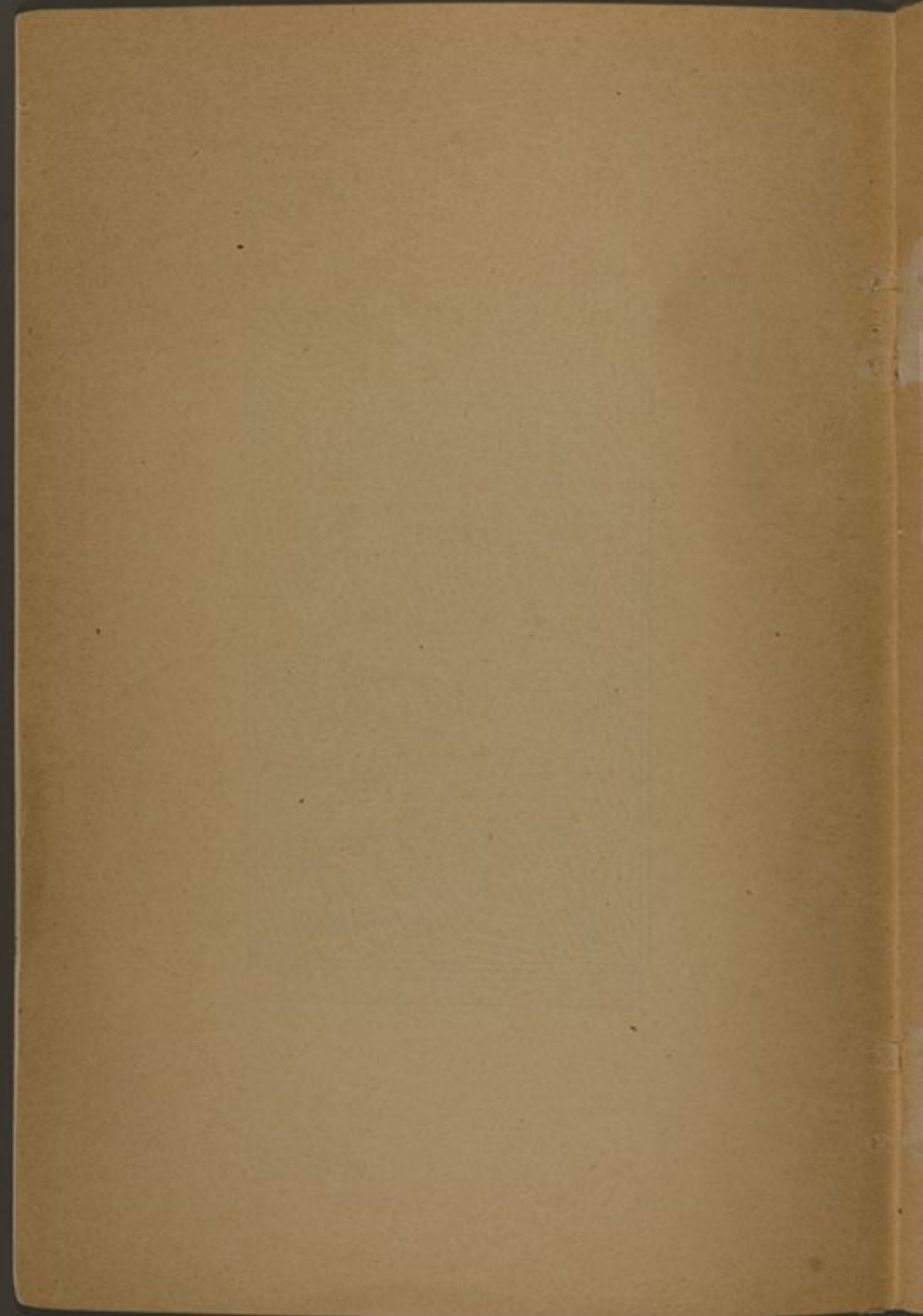

בן - בנימין

לְפִיכֶן, אֲנַחְנוּ חַיִּיבִים ...

שפוד המתד

על הגוים אשר
לא ידעוך ועל
המעלכות אשר
בשמך לא קראו:
כי אכל את ילקב
ואת נוהו השמו:
שפך עליהם זעמך
וחרון אפך ישיגם:
תדדוק באף
ותשמידם מתחת
שמי יי:

סדר וציר י.ד. שיינזון